

31.231/II/PF

Ter zitting van 17 februari 2000 hebben de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT) een klacht onderzocht die door een Franstalige inwoner van Wezembeek-Oppem werd ingediend tegen de 'Belastingdienst voor Vlaanderen' van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, die hem een in het Nederlands gesteld betalingsbiljet en document heeft toegestuurd. De klager wijst er overigens op dat hij op 4 augustus 1999 schriftelijk heeft gevraagd het document in het Frans te bekomen, en dat hij dit op het ogenblik van de klacht nog niet had ontvangen.

*
* *

Op de vraag van de VCT om inlichtingen, hebt u het volgende geantwoord.

"Vanaf het aanslagjaar 1999 staat de Belastingdienst voor Vlaanderen in voor de inning van de onroerende voorheffing in het Vlaamse Gewest. De aanslagbiljetten worden door de dienst in de faciliteitengemeenten in het Nederlands verstuurd met onderaan op het biljet de vermelding "Sur simple demande par écrit, un document en français peut être obtenu".

Vermits de Belastingdienst voor Vlaanderen moet beschouwd worden als een dienst van de Vlaamse regering in de zin van artikel 36 van de gewone wet van 9 augustus 1980, is op deze dienst omzendbrief 97/29 van de Vlaamse regering van 7 oktober 1997 van toepassing.

Deze omzendbrief regelt het taalgebruik in de diensten van de Vlaamse regering en gaat uit van een restrictieve interpretatie van de faciliteiten waarbij het niet-repetitieve karakter ervan vooropstaat. Concreet betekent dit dat faciliteiten keer op keer moeten worden aangevraagd en niet automatisch worden toegekend. Het taalgebruik van een particulier is immers geen statisch gegeven maar dynamisch en het kan dat betrokken zich ondertussen heeft geïntegreerd en Nederlands spreekt.

Bovendien moet de vraag gesteld worden of het wel wettelijk mogelijk is dat een overheid zomaar de taalaanhangigheid van de inwoners van de faciliteitengemeenten opslaat. M.i. zou

dit neerkomen op een verkapte talentelling. Dit impliceert immers dat in dit geval de dienst kijk- en luistergeld (sic) elke belastingplichtige een taalcode toekent en die code ook bewaart om ze het volgende jaar opnieuw te gebruiken. Welnu, er is geen enkele wettelijke basis om inwoners van faciliteitengemeenten op te delen volgens hun taalaanhorigheid. Het houden van talentellingen en het peilen naar de taalaanhorigheid van de Belgen werd trouwens afgeschaft bij wet van 24 juli 1961. Zelfs de wet van 8 augustus 1983 op het Rijksregister sluit de mogelijkheid tot het opslaan van een taalcode uit vermits in de wet zelf de gegevens die wel mogen worden opgeslagen limitatief opgesomd worden. Een taalcode hoort daar niet bij. Het opslaan van andere gegevens is bovendien omwille van de bescherming van de privacy verboden.

Tenslotte wens ik te benadrukken dat de Vlaamse regering op geen enkel moment de bedoeling had de taalwetgeving te omzeilen of niet toe te passen. Aanslagbiljetten worden in eerste instantie in het Nederlands verstuurd. Franstaligen die dat wensen kunnen van hun wettelijk recht op faciliteiten gebruik maken door een Franstalig aanslagformulier aan te vragen bij de bevoegde dienst. Deze mogelijkheid wordt trouwens in het Frans vermeld op hun Nederlandstalig aanslagbiljet. Aan de belastingdiensten werd duidelijk de instructie gegeven een Franstalig aanslagbiljet te sturen naar inwoners uit faciliteitengemeenten die daar uitdrukkelijk om verzoeken. De heer [...] zou bijgevolg zijn Franstalig aanslagbiljet ondertussen moeten ontvangen hebben."

*
* *

Betalingsbiljetten en bijgaande documenten zijn betrekkingen tussen een openbare dienst en particulieren.

Met toepassing van artikel 25, 1ste lid, van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (SWT), waarnaar wordt verwezen door artikel 39 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, gebruiken de plaatselijke diensten van de randgemeenten in hun betrekkingen met een particulier de door betrokkene gebruikte taal, voor zover die taal het Nederlands of het Frans is.

Het is evenwel aan te bevelen dat de Franstalige particulier zijn taalkeuze uitdrukkelijk te kennen geeft bij het eerste contact met een dienst. Immers, indien de dienst de taalaanhorigheid van een particulier niet kent, geldt het vermoeden "juris tantum" dat de taal van de particulier die is van het gebied waar hij woont.

Aangezien de taalaanhorigheid van de klager niet bekend was op het ogenblik van het toesturen van het aanslagbiljet betreffende de onroerende voorheffing, die voor het eerst door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (Belastingdienst) wordt geïnd, geldt dus het bovenvermelde vermoeden.

De VCT adviseert, met drie stemmen van de Nederlandse afdeling en drie stemmen van de Franse afdeling, dat de klacht ontvankelijk maar niet gegrond is.

Een afschrift van dit advies wordt gestuurd aan de heer A. Duquesne, minister van Binnenlandse Zaken, aan de adjunct-gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant, alsook aan de klager.